

[Marius Jensen.]

skriver i „Tidens Stemme“ følgende, hvori han maaske samtidig vil afstikke en Linie og en Vejledning for Skattekommissionen — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg kort citere Landstingsmandens Udtalelser om dette Spørgsmaal:

„Da Grundskatterne betales uden Hensyn til Skatteevnen, bør de være faste Skatter, som kan beregnes ved Køb og Driftsplan, og naturligvis bør de hvile paa et ensartet Grundlag i By og paa Land. En ny og bedre Vurdering tiltrænges, som tager afgørende Hensyn til Jordens Bonitet paa Landet og overalt til dens Beliggenhed. Og saa bør kun en, og alle Vegne i By og paa Land den samme, Skat hvile paa Værdigheden. En saadan Afgift bør kun ændres ved Lov, ligesom Fordelingen af Udbyttet mellem Stat, Amt og Kommune maa være Lovgivning underkastet. Som det nu er, hvor to—tre Institutioner inden for ret vide Rammer og delvis uafhængige af hverandre kan paaligne Ejendommene en, to, tre forskellige Afgifter uden Hensyn til Ejernes Skatteevne og Ejendommenes Rentabilitet, da er i det mindste Muligheden til Stede for Tilstande, der nærmer sig den retsløse Vilkaarlighed.“

Ja, det er retsløs Vilkaarlighed, vi er kommet ud i gennem den saakaldte faste Ejendomsbeskatning, og derfor synes jeg, at disse Ord af Landstingsmanden burde lyde ogsaa i dette høje Ting, og jeg haaber, at Medlemmerne i Skattekommissionen mærker sig disse forstandige Ord: „Da Grundskatterne betales uden Hensyn til Skatteevnen, bør de være faste Skatter“. De kan imidlertid ikke fastlægges i det nuværende Plan, de maa føres ned paa et rimeligt og ensartet Grundlag.

Dertil vil jeg føje, og jeg vil meget stærkt understrege det, at dermed er det ikke nok. Enhver Kommunalmand kan se, at hvis ikke Rigsdagen i højere Grad tager det økonomiske Ansvar for de Love, den vedtager, men fortsætter med at holde Gilde og lade Kommunerne betale Omkostningerne, vil det alt sammen intet nytte, for saa bliver Skattetrykket i Kommunerne stadig lige stort.

Derfor maa der, som Venstre har krævet, ske en Overførsel af Skatten fra Kommunen til Staten, saa kommer Skatten til at hvile paa de store Indtægter; om de saa er store nok til at bære den, er et andet Spørgsmaal. Landbrugets Indtægter er det i hvert Tilfælde ikke, det er en Kendsgerning, og der er heller ikke megen Udsigt

til, at de bliver det. At vi gennem denne Regerings Politik er ført op i et alt for højt Skatteplan, har Regeringen og dens Støttepartier ene Ansvaret for. Derfor er det ikke alene lige skattemæssige Vilkaar, vi trænger til, men vi trænger lige saa haardt til en Nedbringelse af Skattebyrden til Gavn for Erhvervslivet og derigennem til Gavn for de arbejdsløse og for alle i vort Land, men den Opgave magter den nuværende Regering ikke efter min Mening.

Gerda Mundt: I de Dage sidst i September, da vi stod over for den truende Verdenskrise, var der et Spørgsmaal, som kom meget stærkt frem hos de allerfleste af os: Hvis vort Land kommer ud i katastrofale Vanskeligheder, er vi saa forberedt, og er vi hver for sig klar over, hvor vort Arbejde og vor Pligt og vort Ansvar kommer til at ligge? Der har allerede her i Rigsdagen i denne Forsamling været alvorlige Drøftelser i den Anledning, og i Fortsættelse af dem vil jeg gerne komme med en Forespørgsel og en Opfordring — det maa vel nærmest være til den højtærede Indenrigsminister — om en Klarlæggelse af Kvindernes Pligter under en alvorlig Krise for vort Land. Jeg fik i de Dage, der var saa truende for hele Europa, adskillige Henvendelser fra Kvinder, som spurgte: Hvad kan vi gøre, hvor kan vi melde os, hvor kan vi eventuelt faa den fornødne Uddannelse til den Hjælpetjeneste, hvor der dog vil blive Brug netop for os Kvinder? Og det er de Henvendelser bl. a., som jeg gerne her vil lade gaa videre med et Krav om, at der maa komme et effektivt Samarbejde til civilt Forsvarsberedskab, hvor man regner med Kvinderne paa en anden Maade end hidtil.

En af Damerne, som er meget energisk og aktiv, var meget misfornøjet med, at jeg ikke straks kunde give tilfredsstillende Svar; hun henvendte sig først til andre Kvinder i ledende Pladser, Dansk Sygeplejersaad, Sygeplejerskernes Fagforening, „Røde Kors“, hvor hun fik Besked om, at der var Samariter-Kursus, men der var, saa vidt man vidste, foreløbig fuldt tegnet; dernæst at hun kunde henvende sig til Luftværnsforeningen, men der er jo adskillige Erfaringer for, at Henvendelser til Luftværnsforeningen har haft et fuldstændig negativt Resultat; der er ikke kommet noget ud af det. Vi har jo fra tidligere Tid, f. Eks. under den spanske Syge-Epidemi, haft Erfaringer for, hvor nødvendigt det var at have en stor Stab af Kvinder; der var uddannet som Samaritter. Jeg talte med en ung Syge-